

Lykke for dig, at du skal være Mor. Du skal se, den Lykke vil hjælpe dig over Sorgen og Savnet. Aa, Jytte, naar jeg tænker paa, at du skal have et Barn, kan jeg næsten blive misundelig paa dig. I en Kvindes Liv er dog ingen Tid dejligere end den, da hun gaar og venter sit første Barn. Jeg ser dig sidde og sømme de smaabitte Skjorter og Navlebindene og den hele Lilleput-Garderobe, som vi syr paa med endnu større Sindsbevægelse end Brudeudstyret Aaret i Forvejen. Da jeg gik med Hedvig var jeg bare altfor utaalmodig efter at faa Ungen i mine Arme. Kan du huske, at vi i gamle Dage saa tidt talte om, hvornaar Børn er sødest? Du holdt paa Etaars-Alderen, naar de kan begynde at stolpre rundt paa deres smaa Pølseben og snakke rigtig. Jeg syntes dengang, at de var sødest i Pludrealderen; men nu, siden jeg selv har faaet Børn, tror jeg næsten, jeg holder allermest af dem, naar de er ganske smaa og hjælpeløse og slet ikke kunne men ligger ved Brystet med hele Vorten i Munden saa forslugne som en Hundehvalp. Hedvigs Fødsel, der ellers var drøj nok, kan jeg aldrig glemme. Jeg vilde gerne udstaa, hvad jeg dengang led, to Gange til, bare for igen at opleve det Øjeblik, da jeg første Gang lagde hende til Brystet.«

Det gik Jytte med dette Brev som det plejede at gaa hende med Venindens Breve. I de første Øje-